

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 21.9.2006
KOM(2006) 514 wersja ostateczna

**KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY, PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I
EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO**

**w sprawie wykonania dyrektywy 1997/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów
zawieranych na odległość**

PRZEDMOWA

Celem niniejszego komunikatu jest złożenie sprawozdania Radzie, Parlamentowi Europejskiemu i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu z wykonania **dyrektywy 1997/7/WE w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość**.

W załączniku II zamieszczono także kwestionariusz do publicznej konsultacji. Cel tego kwestionariusza oraz procedura odpowiadania na niego są równie ważne jak wymienionego załącznika.

**KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY, PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I
EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO**

**w sprawie wykonania dyrektywy 1997/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów
zawieranych na odległość**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

SPIS TREŚCI

PRZEDMOWA	2
1. Wprowadzenie.....	4
2. Główne przepisy dyrektywy	5
3. Definicje - Artykuł 2	6
4. Zakres stosowania – artykuł 3 wyłączenia.....	7
5. Wymogi wcześniejszego informowania – artykuł 4	8
6. Pisemne potwierdzenie informacji – artykuł 5.....	9
7. Prawo odstąpienia od umowy – Artykuł 6.....	10
8. Wykonanie umowy – artykuł 7	12
9. Ograniczenia użytkowania niektórych rodzajów porozumiewania się na odległość – artykuł 10	12
10. Wnioski	13
ZAŁĄCZNIK I.....	14
ZAŁĄCZNIK II	16
ZAŁĄCZNIK III.....	20
ZAŁĄCZNIK IV.....	21

1. WPROWADZENIE

Wszystkie państwa członkowskie dokonały transpozycji dyrektywy 1997/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość¹ („dyrektywa”) na grunt prawa krajowego (por. załącznik I). W niniejszym dokumencie („sprawozdanie”) Komisja złoży sprawozdanie na temat wykonania dyrektywy, zgodnie z jej art. 15 ust. 4². Opóźnienia w osignięciu zgodnie z art. 15 ust. 4 przez Komisję początkowo wynikały z późnej transpozycji przez niektóre z 15 państw członkowskich. Komisja postanowiła opóźnić publikację sprawozdania w oczekiwaniu na przystąpienie 10 państw członkowskich, aby opracowane sprawozdanie obejmowało sytuację we wszystkich 25 państwach członkowskich.

Do niniejszego sprawozdania dołączono kwestionariusz („kwestionariusz”) w załączniku II. Celem wymienionego kwestionariusza jest przeprowadzenie konsultacji z zainteresowanymi stronami w sprawie pewnej liczby zagadnień związanych z dyrektywą. Komisja będzie w szczególności sprawdzała, czy krajowe różnice w transpozycji wynikające z wariantów regulacyjnych w dyrektywie i z zastosowania klauzuli minimum w art. 14, zgodnie z którą państwa członkowskie mogą, dla zapewnienia wyższego poziomu ochrony konsumentów, przyjąć i utrzymać w mocy surowsze przepisy, o ile są zgodne z traktatem, miały wpływ na rynek wewnętrzny i na zaufanie przedsiębiorstw i konsumentów do handlu transgranicznego.

Komisja nie uważa, aby przedstawienie wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy było właściwie przed zakończeniem fazy diagnostycznej przeglądu *wspólnotowego dorobku prawnego w zakresie ochrony konsumenta*. @h^PĐ \± 0à q"ã@T M Đ Đ Đ î Ā Ā!đPĐ šs.. `A

2. GŁÓWNE PRZEPISY DYREKTYWY

Celem dyrektywy jest zapewnienie, że konsumenci, którzy kupują drogą sprzedażą na odległość towary lub usługi, czyli bez bezpośredniego kontaktu twarzą w twarz z dostawcą, nie są w gorszej pozycji niż konsumenci kupujący w trakcie kontaktu twarzą w twarz.

Dyrektywa obejmuje towary i usługi. Jednak w art. 3 ograniczono stosowanie dyrektywy poprzez wyłączenie niektórych rodzajów umów z wszystkich lub niektórych przepisów dyrektywy. Te wyłączenia są uzasadnione ze względu na naturę objętych nimi towarów lub usług. Usługi finansowe ze względu na ich złożoność i wartość w ramach tych wyłączeń zostały objęte dyrektywą dotyczącą marketingu na odległość usług finansowych 2002/65/WE⁴, która również zostanie poddana przeglądowi w niedalekiej przyszłości⁵. Z tego powodu niniejsze sprawozdanie nie obejmuje usług finansowych. Przegląd dyrektywy 2002/65/WE weźmie jednak pod uwagę odpowiednie wnioski z przeglądu niniejszej dyrektywy (np. wnioski dotyczące „trwałego nośnika informacji”).

W art. 4 dyrektywy wymieniono informacje, które konsument musi dostać, zanim zawrze umowę na odległość. Informacje te odpowiadają informacjom, które byłyby dostępne, gdyby konsument dokonywał zakupu twarzą w twarz, czyli np. główne cechy charakterystyczne towarów lub usług oraz cena włącznie z podatkami. Dyrektywa podaje również, w jakim czasie i w jaki sposób informacja musi zostać przekazana.

Aby ochronić konsumentów po zawarciu umowy, zgodnie z art. 5 należy konsumentowi podać adres, pod którym może złożyć reklamację. Ten wymóg należy spełnić na piśmie lub na innym trwałym nośniku informacji w określonych ramach czasowych. Ponadto, zgodnie z art. 5 ust. 1 w ikształcie wcześniej wymienionych informacji, wraz z dodatkowymi informacjami, które są istotne po zawarciu umowy, np. istniejącej usłudze i gwarancje posprzedanej, muszą również zostać potwierdzone w ten sposób w ikształcie przypadków.

Ponieważ konsument, który kupuje towary lub usługi na odległość, nie może w pełni ocenić, czy jego zakup odpowiada temu, czego potrzebuje w chwili zamówienia, w dyrektywie zawarto prawo odstąpienia od umowy w terminie co najmniej 7 dni roboczych. Korzystając z tego prawa, konsument nie musi uzasadniać swojej decyzji. Nie powinno nakładać się na niego żadnej kary, a zwrot pieniędzy musi nastąpić szybko. Można jedynie obciążyć go kosztami zwrotu. Zgodnie z art. 6 ust. 3 niektóre towary i usługi są wyłączone z prawa odstąpienia od umowy ze względu na ich naturę (np. towary szybko psujące się).

Dyrektywa chroni również konsumentów przed zbyt długimi terminami działania. Zgodnie z art. 7 umowa musi zostać zrealizowana w terminie 30 dni od następnego dnia po wysłaniu zamówienia do dostawcy. Państwom członkowskim pozostawiono prawo decyzji w zakresie wprowadzenia przepisów w sprawie towarów lub usług zastępczych, gdy pierwotnie zamówione są niedostępne. Jeżeli wymienione prawo decyzji nie zostało wykorzystane lub

⁴ Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE, Dz.U. L 271 z 9.10.2002, str. 16.

⁵ Komunikat Komisji z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie przeglądu dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywy Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE (COM(2006) 161 wersja ostateczna).

kiedy dostawca nie dokonuje wymiany, konsument ma prawo do pełnego zwrotu pieniędzy w terminie 30 dni.

Zgodnie z art. 10 potrzebna jest wcześniejsza zgoda konsumenta, gdy dostawca korzysta z faksu lub automatycznego urządzenia wywołującego. Inne środki porozumiewania się na odległość mogą być tylko wtedy zastosowane, kiedy konsument nie wyraża sprzeciwu.

Niniejsze sprawozdanie nie obejmuje przepisów zawartych w art. 9 dotyczących dostaw niezamówionych, ponieważ zostaną one zastąpione i w pełni zharmonizowane przez art. 15 dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych⁶. Przepisy art. 8 na temat płatności kartami nie będą również omawiane w ramach niniejszego sprawozdania w świetle trwających negocjacji w sprawie wniosku Komisji na temat usług płatniczych⁷, w którym wnosi się o skreślenie art. 8. Przepisy dotyczące odwołań (art. 11) zostaną przeanalizowane w szerszym kontekście przeglądu i prac Komisji w zakresie odwołań.

3. DEFINICJE - ARTYKUŁ 2

W art. 2 zdefiniowano kluczowe pojęcia stosowane w dyrektywie. Definicje „konsumenta” i „dostawcy” nie są specyficzne dla uregulowań dotyczących sprzedaży na odległość i będą analizowane w szerszym kontekście przeglądu dorobku prawnego.

Definicja „umowy zawieranej na odległość” w art. 2 ust. 1 nie przyniosła żadnych szczególnych problemów. Państwa członkowskie ogólnie do wiernie odtworzyły brzmienie dyrektywy. Chociaż Komisja nie otrzymała szczególnych skarg dotyczących pojęcia „zorganizowanych systemów sprzedaży bądź świadczenia usług na odległość”, uważa, że konsumenci mogą nie być świadomi faktu, że dyrektywa nie stosuje się, kiedy dostawca handluje na odległość w przypadku działalności ad hoc. Pewna liczba państw członkowskich, w tym Francja, Łotwa i Słowacja, nie dokonała transpozycji tego pojęcia, mimo że w celu poradzenia sobie z problemem.

Komisja uważa, że obecna definicja „środków porozumiewania się na odległość” jest wystarczająco elastyczna, aby objąć nowe rodzaje porozumiewania się na odległość, takie jak handel mobilny (czyli handel podejmowany poprzez usługi krótkich wiadomości tekstowych). Jej transpozycja należy jednak wyjątkowo do niektórych państw członkowskich. Na przykład wydaje się, że Republika Czeska wyłczyła „korespondencję”.

Republika Czeska, Dania, Niemcy, Francja, Grecja, Łotwa, Polska, Szwecja, Austria, Słowacja i Słowenia nie przekazały Komisji transpozycji definicji „operatora środka porozumiewania się”, natomiast transpozycje Hiszpanii, Litwy, Malty i Niderlandów wymagają wyjaśnienia.

Dalsze kwestie związane z definicjami pojawią się w innych częściach niniejszego sprawozdania, w miarę jak się będą nasuwały.

⁶ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) Dz.U. L 149 z 11.6.2005, str. 22.

⁷ proponowany art. 81 w COM(2005) 603 wersja ostateczna.

4. ZAKRES STOSOWANIA – ARTYKUŁ 3 WYŁĄCZENIA

W art. 3 ograniczono zakres dyrektywy poprzez wyłączenie niektórych rodzajów umów zawieranych na odległość ze wszystkich lub niektórych przepisów dyrektywy. Komisja powinna ustalić, czy wyłączenia są nadal właściwe, czy powinny zostać zmienione, rozszerzone lub uchylone. Niniejsze sprawozdanie analizuje pewną liczbę problemów napotkanych przez Komisję.

Państwa członkowskie dokonały transpozycji wymienionych wyłączeń na różne sposoby. Na przykład wydaje się, że Niderlandy wyłączyły jedynie budowlę nieruchomości, ale nie jej sprzedaż.

Komisja napotkała pewną liczbę kwestii wymagających wyjaśnienia. Belgia na przykład nie przekazała Komisji swojej transpozycji wyłączeń w art. 3, poza usługami finansowymi. Komisja wie, że dokonano transpozycji co najmniej niektórych z nich.

Oprócz wyłączeń przewidzianych w art. 3, Hiszpania i Luksemburg przewidują w swoim krajowym prawodawstwie dotyczącym sprzedaży na odległość ogólne wyłączenia umów zawieranych drogą elektroniczną, chociaż dyrektywa w sprawie handlu elektronicznego⁸ określa, że jest to bez uszczerbku dla dyrektywy.

Możliwe, iż trzeba będzie wyjaśnić relacje między dyrektywami dotyczącymi korzystania z nieruchomości w systemie podziału czasu⁹ a omawianymi dyrektywami oraz znaczenie „*praw związanych z mieniem nieruchomym*”. Niektóre państwa członkowskie, w tym Węgry, Dania, Słowenia i Zjednoczone Królestwo, wyraźnie wyłączyły korzystanie z nieruchomości w systemie podziału czasu całkowicie lub częściowo z zakresu swojej transpozycji na mocy wyłączeń, podczas gdy inne państwa tego nie dokonały.

Wzrost popularności aukcji on-line od czasu przyjęcia dyrektywy doprowadził do znaczącego wzrostu reklamacji konsumentów. Podczas gdy pierwotnie strony internetowe, takie jak eBay, były nastawione na transakcje dotyczące używanych towarów między dwoma konsumentami (C2C), coraz częściej są jednak wykorzystywane do transakcji dotyczących nowych towarów między firmą a konsumentem (B2C). Komisja jest świadoma krajowego orzecznictwa w kwestii, czy strony internetowe w rodzaju eBay są domami aukcyjnymi i w związku z tym należy je wyłączyć z dyrektywy. Weryfikacja transpozycji potwierdziła potrzebę przyjrzenia się znaczeniu pojęcia „*aukcja*” w prawie krajowym. Na przykład we Francji wyłączenie zostało ograniczone do aukcji „*publicznych*”; w Danii wyłączenie stosuje się do aukcji zorganizowanych w taki sposób, że udział w licytujących znajduje się w miejscu aukcji. Wydaje się, że niektóre państwa członkowskie dokonały tylko częściowej transpozycji wyłączenia (np. w Estonii wyłączenie dla aukcji jest ograniczone do niestosowania prawa odstąpienia od umowy).

⁸ Artykuł 1 ust. 3 wraz z motywem 11 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) – Dz.U. L 178 z 17.7.2000, str. 1.

⁹ Dyrektywa 94/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 1994 r. w sprawie ochrony nabywców w odniesieniu do niektórych aspektów umów odnoszących się do nabywania praw do korzystania z nieruchomości w systemie podziału czasu, Dz.U. L 280 z 29.10.1994, str. 83.

Wydaje się, że niektóre państwa członkowskie rozszerzyły częściowe wyłączenia z art. 3 ust. 2 na wszystkie przepisy dyrektywy (np. Słowenia, Republika Czeska i Grecja). Przepisy pozostałych nie są jasne w tym zakresie (np. Łotwa; Finlandia, Litwa; Niderlandy; Słowenia; Dania, Grecja, Polska, Węgry). Na przykład wyłączenie dotyczące „regularnych firm dostawczych” w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy mogło sprawić trudność w zakresie interpretacji. Tłumaczenie Komisji fińskiej ustawy o sprzedaży na odległość odnosi się do „regularnego systemu dystrybucji”, które może być szerszym pojęciem. Transpozycja węgierska stosuje się do towarów dostarczanych codziennie konsumentowi. Ostatnie zmiany rynkowe, takie jak rozwój zakupów spożywczych przez Internet, sugerują, że to wyłączenie należy ponownie przeanalizować. Zastosowanie klauzuli minimum zostało również przywołane w kontekście wymienionych wyłączeń. Na przykład transpozycja polska nie odnosi się do napojów lub towarów codziennej konsumpcji.

Wyłączenie w art. 3 ust. 2 akapit drugi mogło również sprawić trudność w zakresie interpretacji w niektórych państwach członkowskich. Na przykład Łotwa, Litwa i Polska rozszerzyły wyłączenie do umów, w których data realizacji jest wyznaczona po zawarciu umowy. Orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie EasyCar¹⁰, w którym orzeczono, że wynajem samochodu jest równoznaczne z „transportem” w znaczeniu dyrektywy, wskazuje, że dyrektywa nie obejmuje niektórych umów zawieranych na odległość, co było w intencji Komisji i przynajmniej niektórych państw członkowskich¹¹. Pojęcie „usługa w zakresie wypoczynku” może również być niejasne. To mogłoby wyjaśnić, dlaczego transpozycją prawa dostawców do niestosowania art. 7 ust. 2 do usług w zakresie wypoczynku prowadzonych na wieś w powietrzu w szczególnych okolicznościach dokonały jedynie Cypr, Irlandia, Portugalia i Zjednoczone Królestwo. W tych państwach członkowskich, w których wymienione wyłączenie zostało zastosowane, brak precyzji pojęcia „szczególne okoliczności” może tworzyć niepewność prawną dla konsumentów i przedsiębiorstw.

5. WYMOGI WCZEŚNIEJSZEGO INFORMOWANIA – ARTYKUŁ 4

Wymogi wcześniejszego informowania ustalone w art. 4 dyrektywy poruszają istotne kwestie interpretacyjne.

Choć znaczna liczba państw członkowskich dokonała dosłownej transpozycji art. 4 ust. 1, większość z nich skorzystała również z klauzuli minimum, aby rozszerzyć krajową ochronę konsumentów. Weryfikacje transpozycji wykazały, że transpozycja niektórych wymogów jest niezadowolająca w pewnych państwach członkowskich. Niniejsze sprawozdanie koncentruje się na tych wymogach, których transpozycja mogła być niezadowolająca z powodu trudnościami z interpretacją dyrektywy.

¹⁰ Sprawa C-336/03 EasyCar (UK) Ltd przeciwko Urzędowi Ochrony Konkurencji (Office of Fair Trading), ECR 2005, str. I-1947.

¹¹ Francja, Hiszpania i Zjednoczone Królestwo.

Konieczna jest by mo e ponowna analiza terminów i sposobów udzielania wcze niejszych informacji, aby konsumenci byli odpowiednio informowani, gdy zastanawiaj si nad dokonaniem transakcji. Poj cia „w stosownym terminie przed zawarciem umowy na odległość” w art. 4 ust. 1 i „w przejrzysty i zrozumiały sposób ich przedstawienia właściwy dla wykorzystywanego środka porozumiewania się na odległość” w art. 4 ust. 2 spowodowały ró nice w interpretacji. Na przykład wydaje si , e w Polsce wcze niejsze informacje nale y dostarczy , zanim rodek porozumiewania si zostanie wykorzystany.

Wcze niejsze informacje dotycz ce ceny w art. 4 ust. 1 lit. c) s dobrym przykładem tego, w jaki sposób wcze niejsze informacje mog przes dzi , czy konsument dokona transakcji. Niektóre pa stwa członkowskie, w tym Belgia i Szwecja, nie odniosły si w swojej transpozycji bezpo rednio do podatków. Komisja wyja ni z nimi, czy jest to zasada wynikaj ca z prawa krajowego, zgodnie z któr podatki s zawsze wliczone, gdy istnieje odniesienie do ceny. Zajmie si równie ustaleniem, czy dyrektywa powinna bezpo rednio odnosi si do innych form obci e po stronie konsumenta, np. opłat za rezerwacj lub opłat manipulacyjnych, uwzgl dniaj c art. 7 ust. 4 lit. c) dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych.

Komisja jest równie wiadoma problemów zwi zanych z przejrzysto ci ceny i działaniem *usług o podwyższonej opłacie* (usługi PRS). Komisja przeanalizuje, czy przepisy dyrektywy wła ciwe dla usług PRS nale y wzmacni , np. art. 4 ust. 1 lit. g) dotycz cy kosztów wykorzystania rodka porozumiewania si na odległość , w przypadku gdy nie s one wyliczone na podstawie taryfy podstawowej.

Wi kszo pa stw członkowskich zastosowała klauzul minimum i wprowadziła obowi zek wskazania adresu na składanie reklamacji (np. Austria, Republika Czeska, Dania, Finlandia, Luksemburg, Malta, Słowacja, Słowenia), a wiele z nich zadecydowało, e nale y wskaza , czy obowi zuje prawo odst pienia od umowy (np. Belgia, Niemcy, Włochy, Niderlandy, Słowenia, Hiszpania).

Klauzula minimum została równie zastosowana na ró ne inne sposoby. Na przykład we Włoszech konsument mo e wymaga wcze niejszej informacji w j zyku włoskim tam, gdzie wykorzystuje si indywidualne rodki porozumiewania si ; Estonia i Hiszpania wprowadziły dodatkowe wymogi informacyjne na temat towarów zast pczych.

Znacz ca liczba pa stw członkowskich nie dokonała bezpo redniej transpozycji wymogu dobrej wiary w art. 4 ust. 2 i/lub nie odniosła si bezpo rednio do niektórych rodzajów konsumentów, wł cznie z osobami nieletnimi. Wymienione przepisy zostan przeanalizowane w dalszej cz ci przegl du.

6. PISEMNE POTWIERDZENIE INFORMACJI – ARTYKUŁ 5

W art. 5 przewiduje si pismne potwierdzenie niektórych informacji, w tym wi kszo ci informacji, o których mowa w art. 4. Z tego powodu art. 5 nale y analizowa ł cznie z art. 4. Terminy na pismne potwierdzenie wymagaj przedyskutowania z pewn liczb pa stw członkowskich (Dania, Niemcy, W gry, Łotwa, Litwa, Polska).

Konieczne będzie dopytanie niektórych państw członkowskich w zakresie informacji, które należy potwierdzić pisemnie, ponieważ niektóre mogły nie przewidzieć potwierdzenia wszystkich lub części wymaganych informacji (np. w Republice Czeskiej tylko informacje dotyczące tego samego i lokalizacji dostawcy muszą być potwierdzone na piśmie).

Ponadto klauzula minimum doprowadziła do zró nicowania wymogów krajowych, jak np. wymogi dotyczące języków (Cypr, Grecja, Hiszpania), lub dodatkowych informacji, które należy dostarczyć pisemnie. Potwierdzenie informacji dotyczącej prawa do odstąpienia od umowy przyczyniło się w szczególności do wprowadzenia dodatkowych przepisów krajowych. Cypr wprowadził wzór powiadomienia o odstąpieniu od umowy, który należy przekazać konsumentowi wraz z pisemnym potwierdzeniem. W Hiszpanii dostawca musi dostarczyć dokument odstąpienia/anulowania, zawierający przewidziane informacje wraz z pisemnym potwierdzeniem. Belgia poszła jeszcze dalej, przewidując standardowe klauzule w konkretnym formacie oraz konsekwencje w przypadku ich braku.

Niektóre państwa członkowskie i zainteresowane strony zwróciły uwagę na konieczność wyjaśnienia pojęcia „*trwałego nośnika*” w art. 5 ust. 1 w świetle dyrektywy 2002/65/WE i nowych technologii. Włochy uniknęły problemów interpretacyjnych poprzez wprowadzenie częściowych przepisów, np. potwierdzenie może być przekazane wyłącznie na innym trwałym nośniku, jeżeli konsument wybierze taką opcję. Litwa, Republika Czeska, Słowacja i Polska zdecydowały się nie odnosić do pojęcia „*trwałego nośnika*”.

7. PRAWO ODSTĄPIENIA OD UMOWY – ARTYKUŁ 6

Prawo odstąpienia od umowy wprowadzone w czterech dyrektywach dotyczących konsumentów, w tym w art. 6 dyrektywy, jest często stosowane jako bardzo dobry przykład niespójności we wspólnotowym dorobku prawnym (np. tzw. okresy możliwości odstąpienia od umowy są różne w poszczególnych dyrektywach)¹² i krajowych różnic wynikających z zastosowania klauzuli minimum. W dziedzinie sprzedaży na odległość dyrektywa ustala minimalny okres siedmiu dni roboczych, w czasie których konsument może odstąpić od umowy. Państwa członkowskie dokonały transpozycji tego wymogu na bardzo różne sposoby, najczęstszym jest okres siedmiu dni roboczych lub 14 dni kalendarzowych (por. załącznik IV).

Transpozycja art. 6 ust. 1, który określa jak długo i od kiedy trwa okres możliwości odstąpienia od umowy, nie była szczególnie problematyczna. Francuski okres możliwości odstąpienia od umowy jest wyliczony w „*jours francs*”, czego dokładne znaczenie musi zostać wyjaśnione przez władze francuskie. Moment, od którego ten okres zaczyna się liczyć, prowadzi do bardziej istotnych pytań. Na przykład „otrzymanie” towarów może zostać rozmaicie zinterpretowane w państwach członkowskich. Kwestia tego, kiedy ma miejsce moment otrzymania, została podniesiona przy okazji innych sytuacji (np. jeżeli paczka została dostarczona w czasie nieobecności konsumenta, czy otrzymanie ma miejsce, gdy listonosz zostawia informację o próbie doręczenia czy też wtedy, gdy konsument odbierze paczkę z

¹² Dyrektywa dotycząca korzystania z nieruchomości w systemie podziału czasu odnosi się do minimum 10 dni kalendarzowych, podczas gdy dyrektywa w sprawie sprzedaży obwo nej 85/577/EWG odnosi się do minimum 7 dni. (Dyrektywa Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa (Dz.U. L 372 z 31.12.1985, str. 31). Dyrektywa dotycząca marketingu na odległość usług finansowych odnosi się do 14 dni kalendarzowych.

poczty) i zostanie przeanalizowana w trakcie szerszego przeglądu tego zagadnienia. Komisja zastanawia się również, czy podejście do dostaw w partiach powinno zostać ponownie przeanalizowane w trakcie przeglądu. W Niemczech, Estonii, na Łotwie i w Szwecji krajowe ustawy określają, że okres zaczyna biec od pierwszego dostarczenia partii towarów. Wydaje się, że motyw 10 pozwala na taką interpretację. W opinii Komisji, kiedy zamówienie obejmuje różne produkty, konsument powinien być uprawniony do oddzielnego okresu możliwości odstąpienia od umowy po dostawie każdego z zamówionych produktów. Tak jednak nie powinno być, jeżeli zamówienie pojedynczego produktu jest dostarczone w partiach. Na przykład zamówienie przez internet różnych księzek (np. powieści i biografii), które nie mogłyby być zrealizowane w jednej partii z powodu niedostupności jednej z pozycji nie powinno być traktowane w ten sam sposób, jak umowa na dostawę kolejnych tomów encyklopedii w danym okresie.

Finansowe konsekwencje odstąpienia od umowy i/lub termin zwrotu (art. 6 ust. 1-2) muszą również zostać omówione z pewną liczbą państw członkowskich (np. wydaje się, że Republika Czeska nie dokonała transpozycji art. 6 ust. 2). Niemcy i Litwa nie odniosły się do ograniczenia czasowego na zwrot pieniędzy. Transpozycja Wgier nie jest jasna, tak jak i austriacka i szwedzka transpozycja w zakresie kar. W Finlandii zwrot pieniędzy należy dokonać w ciągu 30 dni od zwrotu towarów. Ponieważ dyrektywa nie określa, od kiedy biegnie okres 30 dni, np. od informacji o odstąpieniu czy od otrzymania towarów przez dostawcę, nie jest jasne, czy ta interpretacja jest dopuszczalna.

W art. 6 ust. 3 wymieniono przypadki wyłączone z prawa odstąpienia od umowy. Ogólnie wydaje się, że adekwatnie dokonano transpozycji tych wyłączeń, aczkolwiek potrzebne są pewne wyjaśnienia (np. w Hiszpanii, Luksemburgu, we Włoszech i w Polsce wyłączenie w art. 6 ust. 3 akapit czwarty może być szersze niż przewiduje dyrektywa). Wyłączenia te będą dalej analizowane w kontekście przeglądu, aby ustalić, czy są one aktualne.

Klauzula minimum została ponownie zastosowana w ramach transpozycji art. 6. Transpozycja niektórych wyłączeń z art. 6 ust. 3 jest niejednorodna w różnych krajach Europy (np. w Belgii, wyłączenie się nie stosuje, gdy dostawca, przekazując wcześniejsze informacje, nie poinformował, że prawo odstąpienia od umowy nie istnieje; w Danii wyłączenie dla gazet stosuje się wyłącznie w określonych okolicznościach). Różnice między krajami są szczególnie widoczne w przypadku sposobów wykonywania prawa odstąpienia od umowy: w Portugalii towary muszą zostać zwrócone w terminie 30 dni; w niektórych państwach członkowskich przewidziano formularz informacji o odstąpieniu pewną liczbą państw członkowskich, w tym Zjednoczone Królestwo, Finlandia i Portugalia, ustanowiła przepisy dotyczące należytej staranności w czasie, gdy towary są w posiadaniu konsumenta. Państwa członkowskie mają również różne zastosowania wariantów regulacyjnych dotyczących kosztu zwrotu towarów, w tym płatności przez konsumenta we wszystkich przypadkach (np. Cypr), płatności przez konsumenta w niektórych okolicznościach (np. Zjednoczone Królestwo, Irlandia, Belgia), płatności przez konsumenta według uznania dostawcy (Estonia, Malta) i płatności przez dostawcę, kiedy można tego dokonać zwykłą pocztą (Finlandia). W Estonii istnieje próg 10 euro, do którego może być obciążony konsument, gdy zwraca towary.

Nie wszystkie państwa członkowskie notyfikowały swoją transpozycję art. 6 ust. 4 obejmując tego anulowanie umowy kredytowej w razie zastosowania prawa odstąpienia (np. Słowenia), a w innych państwach transpozycja wymaga wyjaśnienia (np. Republika Czeska, Cypr, Polska). Wreszcie warto zauważyć, że transpozycja belgijska pozwala na wprowadzenie szczególnych zasad dla małych i średnich przedsiębiorstw, chociaż komisja nie

ma dowodu na to, że skorzystano z tego prawa, ka dy taki przepis mo e narusza przepisy dyrektywy.

8. WYKONANIE UMOWY – ARTYKUŁ 7

Ogólnie transpozycja art. 7 odnosząca się do wykonania umowy powoduje trudno ci w zakresie terminów. Należy pokreślić, że Republika Czeska i Niemcy nie notyfikowały swojej transpozycji art. 7 ust. 1.

Główna uwaga, którą należy uczynić w odniesieniu do art. 7, jest związana z niespójnym stosowaniem terminologii w dyrektywie, a w szczególności w art. 7. W art. 7 jest bowiem odniesienie do „dni”, podczas gdy w art. 6 do „dni roboczych”. Dodatkowo punkt, od którego wyliczony okres zaczyna biec, został określony w art. 7 ust. 1 („od dnia następującego po” zamówieniu), ale nie został określony w art. 7 ust. 2. W swojej aktualnej wersji art. 7 ust. 2 został zinterpretowany na różne sposoby. Według interpretacji niektórych państw członkowskich wymogi czasowe stosują się tylko do zwrotu pieniędzy, według innych – do zwrotu pieniędzy i do informacji o niedostawieniu. Te zagadnienia należy omówić z Estonią, Grecją, Włochami, Łotwą, Litwą, Niderlandami, Austrią i Zjednoczonym Królestwem. Niektóre państwa członkowskie, jak np. Finlandia, Cypr, Słowenia i Słowacja, postąpiły odwrotnie i zastrzyły wszystkie lub niektóre wymogi czasowe. Inne, jak Francja i Dania, nakładają karę pieniężną w postaci odsetek.

Transpozycja art. 7 ust. 3 jest również niewystarczająca w niektórych państwach członkowskich. Na przykład, we Włoszech nie ma odniesienia do „przejrzystego i zrozumiałego sposobu”, w którym należy poinformować konsumenta o możliwości dostarczenia przez dostawcę zastępczych towarów lub usług. Estonia uniknęła tego rodzaju problemu poprzez włączenie tego wymogu informacji do przepisów dotyczących transpozycji art. 4 i 5. Wydaje się, że Belgia, Luksemburg, Dania, Niemcy i Austria zastosowały swoje prawo uznania, ponieważ nie dokonały transpozycji przepisów dotyczących towarów zastępczych zawartych w art. 7 ust. 3.

9. OGRANICZENIA UŻYTKOWANIA NIEKTÓRYCH ŚRODKÓW POROZUMIEWANIA SIĘ NA ODLEGŁOŚĆ – ARTYKUŁ 10

Wiele państw członkowskich nie notyfikowało całości lub części przepisów krajowych dotyczących transpozycji tego artykułu. Może jest to uzasadnione faktem, że późniejsze prawodawstwo wspólnotowe obejmuje również te ograniczenia. Dyrektywa o prywatności i bezpieczeństwie elektronicznej 2002/58/WE¹³ wymaga od państw członkowskich, aby zapewniły, że używanie automatycznych systemów wywołujących bez ludzkiej ingerencji (aparaty wywołujące automatycznie), faksów lub poczty elektronicznej do celów marketingu bezpośredniego może być dozwolone jedynie wobec abonentów, którzy uprzednio wyrazili na to zgodę (system „opt-in”). W odniesieniu do innych form porozumiewania się na odległość, przyjęcie systemu opt-in lub opt-out pozostaje w sferze decyzji państw członkowskich.

¹³ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i bezpieczeństwie elektronicznej), Dz.U. L 201 z 31.7.2002, str. 37.

10. WNIOSKI

Transpozycja dyrektywy w państwach członkowskich przyniosła pewną liczbę potwierdzonych lub prawdopodobnych trudności. Wiele z nich wynika z brzmienia dyrektywy. Choć dyrektywa wydaje się być wystarczająco elastyczna, aby objąć nowe technologie i formy marketingu, jej praktyczne zastosowanie może nie przetrwać próby czasu. Właściwe wykonanie praw i obowiązków określonych w dyrektywie nie zawsze jest możliwe. Dodatkowo weryfikacje transpozycji wykazały znaczce różnice między ustawami krajowymi, wynikające z zastosowania klauzuli minimum. Na obecnym etapie nie jest jasne, na ile wspomniane różnice wpływają na właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz na zaufanie konsumentów. Komisja musi to ustalić, aby podjąć decyzję, czy dyrektywa wymaga zmian.

Wszystkie wymienione zagadnienia zostaną dalej przeanalizowane w ramach przeglądu wspólnotowego dorobku prawnego. Komisja powinna wówczas uwzględnić nie tylko prawodawstwo dotyczące ochrony konsumentów, ale również inne dziedziny prawodawstwa wspólnotowego, w tym prawodawstwo dotyczące handlu elektronicznego oraz prywatności.

ZALĄCZNIK I

TABELA KRAJOWYCH ŚRODKÓW WYKONAWCZYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Państwo członkowskie	Środek wykonawczy znany Komisji w dniu 1 kwietnia 2006 r.	Data wejścia w życie ustawy
Österreich	Bundesgesetz, mit dem Bestimmungen über den Vertragsabschluß in Fernabsatz in das Konsumentenschutzgesetz eingefügt und das Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb 1984 sowie das Produkthaftungsgesetz geändert werden (Fernabsatz-Gesetz) BGBl. Nr. 185/1999	1 czerwca 2006 r.
Belgique	Loi du 14 juillet 1991 sur les pratiques du commerce et sur l'information et la protection du consommateur, modifiée par la loi du 25 mai 1999 transposant la directive européenne concernant la protection des consommateurs en matière de contrats à distance.	1 listopada 1999 r.?
ypros	μ 2000 (.14()/2000)	28 marca 2000 r.
eská republika	Zákon . 367/2000 Sb., kterým se m ní zákon . 40/1964 Sb., ob anský zákoník, ve zn ní pozd jších p edpis , a n které další zákony	1 stycznia 2001 r.
Danmark	Bekendtgørelse af lov om visse forbrugeraftaler (Dørsalg mv., fjernsalg og løbende tjenesteydelser) (Forbrugeraftaleloven), som ændret ved lov nr 262 af 6. maj 1993, lov nr. 1098 af 21.december og lov nr. 442 af 31. maj 2000.	1 czerwca 2000 r. oraz 1 lipca 2000 r.
Eesti	Võlaõigusseadus RT I 2004, 37, 255	1 maja 2004 r.
Suomi	Laki kuluttajansuojalain muuttamisesta, 15.12.2000 (Suomen säädöskokoelma 2000 N° 1072) Laki sopimattomasta menettelystä elinkeinotoiminnassa annetun lain 2 §:n muuttamisesta, 15.12.2000 (Suomen säädöskokoelma 2000 N° 1073).	1 marca 2001 r.
France	Articles 5 à 15 de l'ordonnance n° 2001-741 du 23 août 2001 et Article 36 de la Loi n°2001-1062 du 15 novembre 2001 relative à la sécurité quotidienne	25 sierpnia 2001 r.
Deutschland	Gesetz über Fernabsatzverträge und andere Fragen des Verbraucherrechts sowie zur Umstellung von Vorschriften auf Euro vom 27. Juni 2000	30 czerwca 2000 r.
Ellás	Κοινή Υπουργική Απόφαση Ζ1-496/2000 περί πωλήσεων από απόσταση και συγκριτικής διαφήμισης, τροποποιητική του Ν.2251/94 για την Προστασία των Καταναλωτών	18 grudnia 2000 r.
Magyarország	1997. évi CLV. törvény a fogyasztóvédelemr l 17/1999. (II. 5.) Korm. rendelet a távollév k között kötött szerz désekr l	Brak danych
Ireland	European Communities (Protection of Consumers in Respect of Contracts made by Means of Distance Communication) Regulations 2001 (S.I. 207 of 2001)	15 maja 2001 r.

Italia	Decreto Legislativo 6 settembre 2005, n.206, “Codice del consumo, a norma dell’ articolo 7 della legge 29 luglio 2003, n.229”.	23 pa dziernika 2005 r. (pierwotna transpozycja w dekrecie wchodz cym w ycie w pa dzierniku 1999 r.)
Latvija	Pat r t ju ties bu aizsardz bas likums, Groz jumi: 22.11.2001. likums Miniostru kabineta 2002.gada.28 maija noteikumi Nr 207 “Noteikumi par distances līgumi”	Brak danych
Lietuva	Lietuvos Respublikos vartotoj teisi gynimo statymo pakeitimo statymas Nr. VIII – 1946 (nauja redakcija) Lietuvos Respublikos kio ministro 2001 m. rugpj io 17 d. sakymas Nr.258 „D l daikt pardavimo ir paslaug teikimo, kai sutartys sudaromos naudojant ryšio priemones, taisykli patvirtinimo	Brak danych
Luxembourg	Loi du 16 avril 2003 concernant la protection des consommateurs en matière de contrats à distance et abrogeant l’article 7 de la loi modifiée du 25 août 1983 relative à la protection juridique du consommateur	11 maja 2003 r.
Malta	Distance Selling Regulations (LN186/01) Consumer Affairs Act (Chapter 378)	1 stycznia 2002 r.
Nederland	Wet van 21.12.2000 tot aanpassing van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek aan richtlijn nr. 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 20 mei 1997 betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten (PbEG L 144) (21.12.2000)	1 lutego 2001 r.
Polska	Ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialno ci za szkod wyrzadzonych przez produkt niebezpieczny	30 czerwca 2000 r.
Portugal	Decreto-Lei nº 143/2001 de 26 de Abril 2000	25 maja 2001 r.
Slovenska republika	Zákon . 108/2000 Z. z. o ochrane spotrebite a pri podomovom predaji a zásielkovom predaji	1 kwietnia 2000 r.
Slovenija	Zakon o varstvu potrošnikov - uradno pre iš eno besedilo (N 700-01/190-6/24 (ZVPot-UPB1))	2003 r.
España	Ley 47/2002, de 19 de diciembre, de reforma de la Ley 7/1996, de 15 de enero, de Ordenación del Comercio Minorista, para la transposición al ordenamiento jurídico español de la Directiva 97/7/CE, en materia de contratos a distancia, y para la adaptación de la Ley a diversas Directivas comunitarias	1 stycznia 2003 r.
Sverige	Lag (2000:274) om konsumentskydd vid distansavtal och hemförsäljningsavtal	1 czerwca 2000 r.
United Kingdom	The Consumer Protection (Distance Selling) Regulations 2000 (SI 2000 No. 2334) as amended by The Consumer Protection (Distance Selling) (Amendment) Regulations 2005 (SI 2005 No. 689)	31 pa dziernika 2000

ZA à CZNIK II

PYTANIA DO KONSULTACJI PUBLICZNEJ

Komisja pragnie zebrã opinie pastw czãnkowskich i zainteresowanych stron na temat stosowania dyrektywy i jej odpowiednio w nowych warunkach rynkowych i/lub wobec nowych produktów. W tym cel przygotowano wykaz pyta do konsultacji publicznej. Naley je przeanalizowã w zestawieniu ze sprawozdaniem, do którego jest załączony kwestionariusz, aby posiadać peãny obraz zagadnieã którymi Komisja si dotychczas zajmowaa w dziedzinie sprzedã na odlegã ü Komisja zachca równie* do zgãszania problemów, które nie zostaã poruszone w sprawozdaniu lub iniejszym kwestionariuszu.

Po zakoczeniu okresu konsultacji Komisja opublikuje podsumowanie odpowiedzi na swojej stronie internetowej. Odpowiedzi uwagi zainteresowanych stron zostaã udostpnione publicznie na stronie internetowej Komisji Europejskiej, o ile osoba wysyj ca nie zwróci si wyra (nie o ich nieudospnianie. Odpowiedzi te zostaã wãczone do bazy dowodów, która aktualnie powstaje, w celu kontynuacji szeroko zakrojonych prac nad przegã ram prawnych dotycz cych konsumentów.

Komisja oceni równieã potrzeb zorganizowania publicznego wysãhania, aby kontynuowã debat w sprawie zagadnieã poruszonych w sprawozdaniu iniejszym kwestionariuszu. W ramach tego dziaãnia Komisja uwzglãdni równie* wynik publicznych konsultacji, które zostaã rozpoczãte Zielon ksi g w sprawie szeroko zakrojonego przegã ram prawnych dotycz cych konsumentów. Wspomniana zielona ksiga przedstawia stan zaawansowania prac nad przegã dorobku prawnego. Na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów zielona ksiga okreli równie* mo ãliwe warianty reformy ram prawnych dotycz cych konsumentów i zbierze opinie pastw czãnkowskich i zainteresowanych stron o tym, jakie dalsze dziaãnia bd najlepsze. Przyãie tej zielonej ksigi planowane jest na jesiã 2006 r.

Wszystkie zainteresowane strony, które chãã odpowiedzieã na kwestionariusz, powinny przekazaã Komisji Europejskiej odpowiedzi do 21.11.2006 r. W miãmo ãliwo ci jak najbardziej wyczerpuãe odpowiedzi i uwagi (oznaczone napisem „pierwsze konsultacje w sprawie dyrektywy dotycz cej sprzedã na odlegã ü) prosimy przesyãã na adres:

European Commission
Directorate-General for Health and Consumer Protection
Rue de la Loi 200
B-1049 Bruksela
Belgia

lub pocztã elektronicznã na adres SANCO-B2@ec.europa.eu.

Artykuł 2 – Definicje

1. Czy aktualne definicje „konsumenta” i „dostawcy” są odpowiednie dla celów dziedziny objętych dyrektyw 97/7/WE? (to zagadnienie zostanie również przeanalizowane w ramach szeroko zakrojonych prac nad przeglądem dorobku prawnego)
2. Czy aktualna definicja „umowy zawieranej na odległość” jest wystarczająco jasna? W szczególności czy pojęcie „zorganizowanych systemów sprzedaży bądź świadczenia usług na odległość” jest jasne czy też ochrona konsumentów powinna zostać rozszerzona na wszystkie umowy zawierane na odległość, niezależnie od tego, czy dostawca zazwyczaj zajmuje się handlem na odległość?
3. Czy aktualna definicja „środków porozumiewania się na odległość” jest wystarczająco jasna?
4. Czy korzystne będzie zdefiniowanie „operatora środków porozumiewania się na odległość”?
5. Czy definicje odnoszące się do innych pojęć są niejasne, lub czy są inne pojęcia związane ze sprzedażą na odległość, które powinny zostać zdefiniowane?

Artykuł 3 – Wyłączenia

6. Czy należy zmienić, rozszerzyć lub uchylić aktualne wyłączenia, w świetle zmian rynkowych (np. pobieranie muzyki lub inne usługi) oraz/lub nowych technologii (np. tworzenie się handlu mobilnego) lub trudności w interpretacji (np. orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Easycar, w której zdecydowano, że wynajem samochodu jest równoznaczny z „usługą transportową” i w konsekwencji jest wyłączony z zakresu dyrektywy; stosowanie szerokiej terminologii, takiej jak „usługi w zakresie wypoczynku”)?
7. Czy wyłączenie definicji usług finansowych z art. 18 dyrektywy 2002/65 do dyrektywy rozwiązało trudność w transpozycji, które mogły pierwotnie napotkać państwa członkowskie? (To zagadnienie zostanie przeanalizowane bardziej szczegółowo w ramach przeglądu dyrektywy 2002/65)
8. Czy wyłączenie obejmujące budowę i sprzedaż mienia nieruchomości lub praw odnoszących się do mienia nieruchomości powoduje trudność w interpretacji, np. interakcję omawianej dyrektywy z dyrektywą dotyczącą korzystania z nieruchomości w systemie podziału czasu?
9. Czy aukcje lub szczególne rodzaje aukcji powinny zostać objęte dyrektywą?

Artykuł 4 - Wcze niejsze informowanie

10. Czy mo na ulepszy art. 4 (np. ja niejsze przepisy dotycz ce terminów i/lub formatu wcze niejszych informacji; wprowadzenie dodatkowych wymogów lub uchylenie niektórych wymogów)?

11. Czy wszystkie grupy konsumentów (np. nieletni) s wystarczaj co chronione przez dyrektyw ? Je eli nie, to w jaki sposób mo na poprawi ich ochron ?

Artykuł 5 – Pisemne potwierdzenie

12. Czy art. 5 mo e zosta poprawiony, np. poprzez wprowadzenie definicji „trwałego nośnika”, zgodnie z definicj zawart w dyrektywie 2002/65/WE; wprowadzenie kolejnych informacji, które nale y potwierdzi pisemnie lub usuni cie niektórych informacji?

13. Czy poł czenie wymogów informowania zawartych w art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 byłoby uproszczeniem tych przepisów dla konsumentów i dostawców?

Artykuł 6 - Prawo odst pienia od umowy

14. Czy uwa a Pan/Pani, e długo okresu mo liwo ci odst pienia od umowy sprzeda y na odległo powinna zosta ujednolicona we wszystkich pa stwach członkowskich, a je li tak, to jaka powinna by jego długo ? *(Kwestia, czy okres możliwości odstąpienia od umowy w poszczególnych dyrektywach dotyczących konsumentów powinien zostać ujednolicony w dorobku prawnym będzie analizowana w ramach szeroko zakrojonych prac w zakresie przeglądu dorobku prawnego. Tym niemniej, można wypowiedzieć się już w tym miejscu)*

15. Czy przepisy dotycz ce wykonywania prawa odst pienia od umowy i jego konsekwencje powinny zosta wyja nione?

16. Czy aktualne wył czenia z prawa odst pienia od umowy nale y zmieni , rozszerzy lub uchylili w wietle zmian rynkowych i/lub nowych technologii?

17. Czy przepisy dotycz ce kosztu zwrotu powinny zosta ujednolicone w dziedzinie sprzeda y na odległo , a je li tak, to kto powinien pokrywa koszt zwrotu? *(To zagadnienie zostanie również przeanalizowane w ramach szeroko zakrojonych prac w zakresie przeglądu dorobku prawnego.)*

Artykuł 7 – Wykonanie

18. Czy przepisy w art. 7 zapewniaj odpowiednie wykonanie umów zawieranych na odległo , np. czy przepisy dotycz ce terminów i formy s jasne?

19. Czy opcjonalny przepis dotycz cy towarów zast pczych w art. 7 ust. 3 powinien sta si obowi zkowy, aby jednakowo podnie poziom ochrony konsumentów na wewn trznym rynku?

Artykuł 10

20. Czy art. 10 powinien zostać wyrażony inaczej, aby wyjaśnić relacje między art. 10 a dyrektywą 2002/58/WE w odniesieniu do prywatności i łączności elektronicznej?

Zagadnienia ogólne

21. W jaki sposób stosowanie klauzuli minimum, czyli możliwości państw członkowskich do przyjęcia lub wprowadzenia przepisów oferujących wyższy standard ochrony konsumentów, wpłynęło na handel transgraniczny i konkurencję, np. czy stanowiło to przeszkodę dla handlu transgranicznego lub sprawiło trudności w zakresie prawa do prowadzenia działalności? Jeśli tak, proszę podać przykłady.

22. Czy napotkał Pan/Pani inne trudności związane z przepisami w zakresie sprzedaży na odległość w ich aktualnym brzmieniu?

23. Czy uważa Pan/Pani, że są inne aspekty sprzedaży na odległość, które wymagają uregulowania prawnego?

ZAŁĄCZNIK III

DYREKTYWY DOTYCZĄCE KONSUMENTÓW BĘDĄCE PRZEDMIOTEM PRZEGLĄDU

Dyrektywa Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa, Dz.U. L 372 z 31.12.1985, str. 31.

Dyrektywa Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek, Dz.U. L 158 z 23.6.1990, str. 59.

Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. L 95 z 21.4.1993, str. 29.

Dyrektywa 94/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 1994 r. w sprawie ochrony nabywców w odniesieniu do niektórych aspektów umów odnoszących się do nabywania praw do korzystania z nieruchomości w systemie podziału czasu, Dz.U. L 280 z 29.10.1994, str. 83.

Dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość, Dz.U. L 144 z 4.6.1997, str. 19.

Dyrektywa 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom, Dz.U. L 80 z 18.3.1998, str. 27.

Dyrektywa 98/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów, Dz.U. L 166 z 11.6.1998, str. 51.

Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji, Dz.U. L 171 z 7.7.1999, str. 12.

ZALĄCZNIK IV

DŁUGOŚĆ OKRESU MOŻLIWOŚCI ODSTĄPIENIA OD UMOWY W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH

Państwo członkowskie	Długość okresu możliwości odstąpienia od umowy
Austria	7 dni roboczych (z wyjątkiem wyłączeniem soboty)
Belgia	7 dni roboczych
Cypr	14 dni
Republika Czeska	14 dni
Dania	14 dni
Estonia	14 dni
Finlandia	14 dni
Francja	7 dni roboczych? (znaczenie „jours francs” musi zostać wyjaśnione)
Niemcy	2 tygodnie
Grecja	10 dni roboczych
Węgry	8 dni roboczych
Irlandia	7 dni roboczych
Włochy	10 dni roboczych
Łotwa	przynajmniej 14 dni
Litwa	7 dni roboczych
Luksemburg	7 dni roboczych
Malta	15 dni
Niderlandy	7 dni roboczych
Polska	10 dni
Portugalia	14 dni
Słowacja	7 dni roboczych
Słowenia	15 dni
Hiszpania	7 dni roboczych w zależności od prawa obowiązującego w kraju dostawy
Szwecja	14 dni
Zjednoczone Królestwo	7 dni roboczych